

AZ ESKÜ.

Az eskü.

A csendőr hivatásszerű szolgálatainak legsarkalatosabb elve azon szent eskü, melyet felavatása alkalmával előljárója kezébe letesz.

Az az ünnepélyes jelenet, midőn a testület hivatásával még alig ismerős csendőrjelölt, csupán lelke nemesebb ösztönzéséből egy előtte szépnek, nemesebbnek lerajzolt új életpálya előtt állva leendő előljárója előtt az eskü letétele végett jelentkezik: — oly fontos pillanat, amelyben számolnia kell neki a múlttal és számolnia kell főleg a jövővel.

Ez a pillanat egy nehéz feladattal, de egyszersmind dicsőséggel telített új

élet küszöbét képviseli, a melyen túl-
lépve a csendőr a férfiúi kötelességek-
nek egy új látkörébe jut s azon belől
a feladatoknak óriási halmazát látja
maga előtt.

Feltéve, hogy minden egyes próba-
csendőr az eskü letétele alkalmával át-
érzi annak szavait, tisztában van annak
jelentőségével, maga elé tárja az abból
folyó kötelességek hosszú sorát: —
még mindig hátra van azon fontos kérdés,
vajjon számot vetett-e lelkierejével, hogy
érvényre juttassa mindazt a nagysza-
básu szent fogadalmat, amelyet az elől-
járó tőle — a felavatással bajtársává
lett új tagtól, — a szolgálat ezerféle
változatain törvény szabta kötelességé-
nél fogva követelni fog.

És mi hát az eskü, melyet a csendőr
új életpályájának kezdetén, ünnepélyes
formák között előljárója szavai után
lelke mélyébe fogad?

Megtagadása a multnak, ellenmondás szívének feltörekvő közönséges érzelmeivel szemben; egy szent fogadás, amely mesgyét von a mult és jövő között . . .

Könnyü életet folytatott. A csapatnál töltött idő, az Isten kegyelméből hosszú időn át élvezett béke idején, alig hozta közelebb lelkiismeretéhez a hadi cikkekben foglalt komolyabb kötelességet. Jó katona volt, tisztelte előjáróit és a szabályokat. Haza ment egy kissé csendes falujába és jó polgár volt, példával járt elő polgártársainál s becsületet szerzett annak a nevelésnek, amit az egyenruhával hozott magával haza.

Most rálép egy új pályára. Egy hálados, de megtörhetetlen erkölcsi erőt követelő életpálya áll előtte. Jórészt nem is képes szellemi látkörével átpil-

lantani új munkakörének fontosságát. Az elvállalt feladattal szemben a lelki visszahatás már az első napokban szinte ónsúlylyal nehezül keblére. Kétkedés vesz rajta erőt, önbizalma megcsökken, . . . keresi a vigaszt, az öntudatot, az erőt, — ingadozó férfiasságát.

S hol találja föl mindezt?

Vissza emlékezik az eskü szövegére. Taglalja az annak egyes szavaiban rejlő fogadalmakat. A jó szárnyparancsnok az atyai bajtárs által oly szépen magyarázott részleteket újra felidézi emlékébe és újra férfivá lesz, különbbé, mint eddig volt: kötelességtudóvá, nemes feladatok végrehajtójává.

»Hűséggel és hódolattal viseltetem Királyom és Hazám szentesített törvényei iránt.«

Lehet-e ennél magasztosabb, lélekemelőbb fogadalma egy katonának, aki

polgára is egyszersmind egy ezredéves multu nemzetnek ?

Lehet-e ezen szent szavakat, a melyek jelentősége belevág a hit tudatába, az élet bármely küzdelmeinek a kötelesség előtt háttérbe szorítani ?

Lehet-e az életnek nehéz, válságos pillanata a szolgálat különböző alakulásainál előfordulható rendkívüli lelki állapot: melynél a romlatlan férfi sziv vissza ne emlékezzenek igaz hitére vallott eme kötelességére ?

Ez a megpróbáltatás iskolája.

És nincs életpálya a világon, mely annyi nehéz megpróbáltatáson, léptenyomon oly kísértéseken vezetné át a férfit, mint éppen a csendőrségi szolgálat.

A magunkra vállalt szolgálati kötelességek pontos teljesítése egy nemes tisztulás, melyen ha becsülettel keresztül jutottunk, s annak határvonalánál

még mindig lelkünk mélyébe vésve érezzük az eskü tudatát, egy szép multa tekinthetünk vissza, melylyel vele jár polgártársainak tisztelete, a haza hálája és előljáróink osztatlan becsülése.

És ami egy igazi katonát mindek fölött megkülömbözteti: a jól teljesített kötelesség boldogító öntudata.

